

jeg ikke se, det er nødvendigt at opgives. Kravet om, at vedkommende skal opgives sit Navn. Man behøver ikke nu at nævne, hvem man er, men jeg tror, det var meget gavnligt, om man forlangte, at Navnet skulde opgives, og at man i Tilfælde af Mistanke skulde legitimere sig. I en anden Henseende, tror jeg ogsaa, en saadan Ordning var gavnlig, idet det er en bekendt Sag, at ikke saa faa unge Mennesker, naar de kommer lidt i Knibe, pantsætter Ting, de skal bruge, Bøger, Klæder og flere andre Ting, og derved allerede i deres yngre Aar kommer i Gang med en usund Fremgangsmaade, med at skaffe sig Værdier, som de i Virkeligheden ikke har Ret til. Vi ved alle, hvor skadeligt det er, og de fleste af os har sikkert haft med unge Mennesker at bestille, som har kunnet gøre noget saadant.

Det er altsaa ikke alene den økonomiske Side af Sagen, som her spiller en Rolle, skønt den ikke er ubetydelig, det er endog meget store Beløb, der gaar tabt. Jeg kan oplyse, at der her i København drives Virksomheder, som langt overvejende lever af at sælge stjaalent Værktøj. Der er nogle Virksomheder, om hvem det er bekendt, at man der kan sælge den Slags Ting, men som det er umuligt for Politiet at gribe. Det laves saa klogt, at Politiet ikke kan faa Haand i Hanke med disse handlende. Det direkte økonomiske Tab for Industrien kan altsaa være meget betydeligt; men desuden har denne Tilstand stor moralsk Betydning, idet Ungdommen let kommer i Fristelser, der senere bringer den ind paa Forbryderbanen.

Medens jeg er ved at omtale denne Sag, ønsker jeg at omtale den anden Sag, som ogsaa staar i Forbindelse med det kriminelle, og som spiller en stor Rolle. Det er Kreditforholdene, særlig indenfor Haandværk og Industri og vistnok ogsaa indenfor store Dele af Handelen. Den højtærede Justitsminister bebudede forleden Dag, at han vilde optage Ændringer i Straffeloven til Behandling og tænke over, hvilke Forslag han muligvis vilde komme med i saa Henseende paa Grundlag af Kommissionens Arbejde. Jeg vil henstille, om Ministeren da ogsaa vilde tænke paa en Ændring i Konkursloven. At være insolvent regnes jo ikke for noget saa forfærdeligt her i Landet. Der er Folk, der Aar efter Aar er insolvente, og som dog stadig gør Forretninger, indtil det en skønne Dag ender med et meget større Knald, end det vilde have gjort, hvis vedkommende var blevet standset i

Tide. Det er ikke alene til Skade for de Folk, der bliver snydt, men ogsaa i høj Grad til Skade for de ærlige Folk, der arbejder i samme Branche. For det er en given Ting, at de Mennesker, som, skønt de er insolvente, bliver ved med at arbejde, med stor Ro kan underbyde deres Konkurrenter, som betaler deres Varer. De, der ikke bekymrer sig om at finde Udveje til at betale deres Varer, vil i længere Tid kunne bringe Prisen ned i et Niveau, som er usundt for Faget og ikke til Gavn for noget Menneske. Jeg har ikke megen juridisk Kundskab, og jeg ser paa dette Forhold ud fra det rent praktiske Liv, men det forekommer mig, at Konkurslovens § 46 er højst uheldigt affattet. Den handler om, at de Personer, der kommer ind under denne Lov — hvis jeg ikke husker fejl, blev det ved Bogføringsloven i Fjor fastslaaet, at alle, der har Bogføringspligt, kommer ind under denne Lov, hvilket naturligvis er et udmærket Fremskridt — disse Personer er forpligtede til at erklære sig fallit, naar den aarlige Statusopgørelse i de sidste 3 Aar har vist en *stadig* Tilbagegang og Underbalancen udgør mindst 30 pCt. af Aktiverne. Det er nu ikke saa vanskeligt at slippe udenom denne Bestemmelse. Der skal for det første være en *stadig* Tilbagegang, men hvis man f. Eks. laver Regnskabet saaledes, at det nogle Aar stiger med et Par Procent, kommer Bestemmelsen om de 30 pCt., som Underskuddet skal beløbe sig til, ikke til Anvendelse. Hvis man blot sørger for, at Balancen stiger med 2 pCt. aarligt, og det kan man jo let, thi saa nøjagtigt, at ikke det kan ske, kan man ikke føre Regnskab, er man ude over Vanskeligheden, og denne Udvej bliver, saa vidt jeg ved, ogsaa i høj Grad benyttet. Vi maa gøre to Ting, vi maa stramme Pligten til at skulle melde sig konkurs, og Straffen for ikke at gøre det maa skærpes. Jeg kan ikke finde, at Straffen i Øjeblikket er en anden end den, der staar i Straffelovens § 262, hvorunder jeg antager, at det her nævnte falder, men jeg synes, at det skulde staa der præcist. Straffen for at unddrage sig de Bestemmelser, som den forhaabentlig rettede § 46 vil fastsætte med Hensyn til Pligten til at melde sig fallit, bør absolut gøres større. Hvis man f. Eks. i 2 Aar i Træk — maaske med Tillæg af den Tid, man ifølge Bogføringsloven kan vente med at have sin Status underskrevet — har haft et Regnskab, som virkelig viser, at man er insolvent, bør Pligten til at melde sig fal-